

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 181/2026
19.06.2026. године
Београд

Врховни суд, председник суда Мирољуб Томић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Марко Радојковић, адвокат из ..., ул. ... бр. ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 У 400/26 од 21.05.2026. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, након спроведеног испитног поступка, донео је 19.06.2026. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 У 400/26 од 21.05.2026. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је, преко пуномоћника, поднела Врховном суду жалбу против решења Управног суда Р4 У 400/26 од 21.05.2026. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету тог суда У ћу 4934/25, као неоснован. Истим решењем одбијен је и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Одлучујући о жалби предлагача, у смислу чл. 16, 18. и 20. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15 и 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку - ЗВП („Службени гласник РС“ бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“ бр. 46/95...14/22), Врховни суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 - др. закон) и закључио да је жалба неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда тачке 12. истог члана, јер побијано решење садржи јасне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама. Нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка, на које се наводима жалбе неосновано указује.

Из списка предмета Управног суда Р4 У 400/26 утврђено је да је предлагач АА поднела Управном суду тужбу 11.04.2025. године, против туженог Републичког

геодетског завода Београд, због ћутања управе, односно неодлучивања по њеној жалби изјављеној 31.01.2025. године. По овој тужби формиран је предмет који је заведен под пословним бројем У ћу 4934/25. Решењем Управног суда од 13.06.2025. године наложено је пуномоћнику тужиле да достави оверено пуномоћје за заступање тужиле, по ком је он поступио 23.06.2025. године. Након тога, суд је 17.10.2025. године наложио туженом органу да достави одговор на тужбу и списе предмета, по ком налогу није поступљено.

Према члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и изразу одлуке.

Полазећи од чињеница и околности овог случаја, Врховни суд сматра да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда Ућу 4934/25. Ово стога што је Управни суд од подношења тужбе активно предузимао радње у претходном поступку како би створио процесне услове за одлучивање, будући да је наложио подносиоцу тужбе адвокату Марку Радојковићу достављање оригинала пуномоћја за заступање тужиле, по ком је он поступио, а затим је захтевао од туженог органа да достави одговор на тужбу са списима предмета, по ком налогу тужени орган није поступио. Имајући наведено у виду, и по налажењу Врховног суда, трајање поступка у овој фази не може се приписати у кривицу суда, нити се може сматрати да је од подношења тужбе (11.04.2025. године) до подношења приговора (18.03.2026. године), односно у периоду од 11 месеци, протекло непримерено дуг временски период који би довео до повреде права странке на суђење у разумном року.

Из наведених разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива.

Врховни суд је у ставу другом диспозитива одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. ЗВП сходном применом члана 153. став 1. ЗПП, јер предлагач није успела у поступку заштите права на суђење у разумном року.

**Председник Врховног суда
Мирољуб Томић, с.р.**

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић